

תת"ע 10042/01/19 - מדינת ישראל נגד אבו כף איוב אבו כף איוב

בית משפט השלום לתעבורה באשדוד

תת"ע 10042-01-19 מדינת ישראל נ' אבו כף איוב
תיק חיצוני: 30251199458

מספר בקשה: 3

בפני	כבוד השופטת הגר אזולאי אדרי
מבקשים	מדינת ישראל
נגד	
משיבים	אבו כף איוב אבו כף איוב

החלטה

בפניי בקשה שעניינה חישוב ימי פסילת רישיון הנהיגה של המבקש על פי גזר דין מיום 27.3.19.

העובדות הצריכות לעניין:

1. ביום 27.3.19 נגזר דינו של המבקש תוך שנקבע, בין היתר, כי רישיון הנהיגה של המבקש ייפסל בפועל לתקופה של חמישה חודשים מיום מתן גזר הדין.
2. ביום 25.4.22, הוגשה הבקשה מושא החלטה זו.

טענות הצדדים:

3. לטענת המבקש, אין בידיו רישיון נהיגה מיום 10.3.18 (כלל הנראה, בעקבות הפקדת הרישיון במסגרת הליך קודם) וסבר כי ימי הפסילה נספרים לו מיום מתן גזר הדין.
4. משהתברר לו כי לא כך פני הדברים, עותר הוא לספירת ימי הפסילה מיום 27.3.19.
5. המשיבה מתנגדת לבקשה, תוך שהיא מפנה להלכת ג'אבר בבש"פ 9075/12, לפיה הסמכות העניינית לחשב את מניין ימי פסילת רישיון נהיגה על פי גזר הדין, מסורה לרשות הרישוי.
6. כך גם, המשיבה מפנה לכך שבהתאם לתכליתה של תקנה 557(ה) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 (להלן: "תקנות התעבורה"), תחילת תקופת הפסילה מחייבת מעשה אקטיבי פורמלי של הנהג.

7. עוד מציינת המשיבה בתגובתה כי אין בכוחן של נסיבות אישיות, קשות ככל שיהיו, לרוקן מתוכן את הלכת בית המשפט העליון, ועל כן על המבקש לפנות לרשות המוסמכת- רשות הרישוי.

דין והכרעה:

לאחר שעניינתי בבקשה ובתגובה לבקשה, אני סבורה כי בנסיבות העניין דין הבקשה להידחות. על המבקש לפנות לרשות המוסמכת לטיפול בבקשה.

8. כאמור בפתחה של ההחלטה, עניינה של הבקשה דנן הוא חישוב מניין ימי פסילת רישיון הנהיגה של המבקש על פי גזר דין, על אף שלא בוצעה על ידי המבקש כל פעולה אקטיבית כנדרש להפקדת רישיון הנהיגה שלו.

9. בהתאם להלכה שנקבעה על ידי בית משפט העליון בבש"פ 9075/12 **ג'אבר נ' מדינת ישראל** (להלן: "**הלכת ג'אבר**"): "אי הפקדת הרישיון במזכירות בית המשפט היא אירוע או מחדל חדש, שמועדו הוא לאחר מתן גזר הדין, וכפועל יוצא ממנו - ולא מגזר הדין - נוצרה המחלוקת בנושא חישוב מניין ימי הפסילה".

לאור האמור, קובעת הלכת ג'אבר כי פרשנותו של גזר הדין מסורה לגורמים האמונים על ביצועו, ובעניינו, לרשות הרישוי.

10. זאת ועוד, בע"פ 7323/19 **אבו שריפה נ' מדינת ישראל**, קבע בית משפט העליון כי אין לערוך הבחנה בין בקשה ל"חישוב פסילה" שעניינה בחישוב מתמטי וטכני של ימי פסילה לבין בקשה ל"הכרה בפסילה" שעניינה בהכרה בפסילה מבחינה "מהותית" והבהיר שבכל מקרה של בקשה הנוגעת לפסילה, הכתובת היא רשות הרישוי וכי השגה על החלטה זו ניתן להגיש לבית המשפט לעניינים מנהליים.

11. במצב דברים זה, אין מנוס מן המסקנה לפיה בית משפט זה מחוסר סמכות עניינית לדון בבקשה והכתובת אליה צריך היה המבקש לפנות היא רשות הרישוי, ודי בכך כדי להוביל למחיקת הבקשה.

12. יחד עם זאת, בבחינת למעלה מן הצורך, אדון בבקשה גם לגופו של עניין.

13. בעניינו, עולה מתגובתה של המשיבה כי ככל הנראה המבקש לא הפקיד את רישיון הנהיגה שלו בהתאם לגזר הדין עקב הפקדה קודמת במסגרת הליך אחר.

14. תקנה 556(א) לתקנות התעבורה קובעת כי: "**נפסל בעל רישיון נהיגה על ידי בית משפט מהחזיק ברישיונו, ימציא בעל הרישיון את רישיון הנהיגה שלו לאותו בית המשפט שהורה על פסילתו מיד לאחר שהודע לו על הפסילה; אם שוכנע בית המשפט שהרישיון אינו בידי בעלו אותה שעה ימציאו בעל הרישיון, תוך התקופה שקבע בית המשפט, לאחר שניתנה ערבות להמצאת הרישיון ובתנאים שקבע בית המשפט.**"

15. כלומר, יש צורך במעשה אקטיבי-פורמלי של הנהג לשם תחילת תקופת הפסילה, וזאת באמצעות הפקדת רישיון הנהיגה (ראו לדוגמה רע"פ 6928/18 **כלפון נ' מדינת ישראל**).

16. ובהתאם להוראות הדין, גם במקרים בהם רישיון הנהיגה של המבקש הופקד קודם לכן במסגרת הליך קודם,

קיימת חובת הפקדה או תחליף להפקדה (ראו תקנה 557(ה) לתקנות התעבורה; רע"פ 8317/10 מאיר כהן נ' מדינת ישראל).

17. כך שהיה על המבקש להפקיד במזכירות בית משפט זה את אישור ההפקדה מההליך הקודם.

18. לסיכום, כפי שנקבע לעיל, בית משפט זה מחוסר סמכות עניינית לדון בבקשה ולפיכך דינה להימחק. ככל שהמבקש עומד על טענותיו, הרי סלולה בפניה הדרך לפנות בבקשה מתאימה לרשות המוסמכת, היא רשות הרישוי.

ניתנה היום, כ"ד אייר תשפ"ב, 25 מאי 2022, בהעדר הצדדים.